

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ СХІДНОЇ І СЛОВ'ЯНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ
Кафедра китайської філології

Курсова робота з китайської філології
на тему:

СЕМАНТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ЛЕКСИЧНОЇ ОМОНІМІЇ У
СУЧАСНІЙ КИТАЙСЬКІЙ МОВІ

Студента групи ЗПкит 28-20
факультету східної і слов'янської філології
заочної форми навчання
Освітньої програми
Китайська мова і література та переклад,
західноєвропейська мова
Спеціальності 035 Філологія
Спеціалізації 035.065 Східні мови та
літератури (переклад включно),
перша – китайська
Іванова Павла Трохимовича

Науковий керівник:
викл. Спіріна Ю.С.
Національна шкала _____
Кількість балів _____
Оцінка ЄКТС _____

ЗМІСТ

ВСТУП	3
РОЗДІЛ 1. ЗАГАЛЬНЕ ПОНЯТТЯ ТА ХАРАКТЕРИСТИКИ ОМОНІМІЇ	5
1.1 Загальні поняття та проблеми омонімії.....	5
1.2 Класифікація омонімів	12
1.3 Загальна кількість омонімів, їх якісна характеристика	16
1.4 Поширеність омонімів серед інших частин мови	20
Висновок до розділу 1	21
РОЗДІЛ 2. ДЖЕРЕЛА ВИНЕКНЕННЯ ОМОНІМІЇ В КИТАЙСЬКІЙ МОВІ	22
2.1 Фонетичні процеси	22
2.2 Вплив розпаду полісемії на утворення омонімії	24
2.3 Лексика давньокитайської мови та запозичення.....	25
2.4 Поповнення омонімії шляхом словотворчих процесів.....	27
2.5 Конверсійні омоніми	29
Висновок до розділу 2	31
ВИСНОВКИ	33
АНОТАЦІЯ ІНОЗЕМНОЮ МОВОЮ	35
СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ	37

ВСТУП

Омоніми - це слова, які повністю, або частково збігаються за звучанням, написанням та значенням. Під однаковим звучанням слід пам'ятати як ідентичний склад фонем, але й той самий етимологічний тон. Строго кажучи, омонімами є лише слова, які мають однаковий звуковий склад, і навіть той самий музичний тон. Однак при сприйнятті на слух неважко помилково вважати омонімами слова, що мають різний тон.

Так само є ще одне визначення, що стверджує, що омонімами називаються слова, що збігаються за звучанням і іноді за написанням, але різняться за значенням.

У китайській мові омонімія притаманна як односкладним, так і двоскладним лексичним одиницям. Однак у кількісному плані перші домінують над другим. Більшість лексичних омонімів китайської мови графічно диференційовані. Ті ж із них, які збігаються формою написання, є, власне, омоніми – омографи.

З погляду ставлення до усної чи письмової мови можна виділити три типи омонімів. Перший тип лексичної омонімії. У ньому слова збігаються за звучанням (включаючи ініціаль, фінал і тон) та написанням, це власне омоніми. У цьому випадку один і той же ієрогліф записує слова, що однаково звучать. Приклади таких омонімів:

词 cí – слово, мова / 词 cí – літературна форма.

Другий тип. У цьому типі слова-омоніми збігаються за формою в мовленні, але пишуться по-різному, тобто збігаються за звучанням, але розрізняються за написанням. Це фонетичні омоніми, або омофони. Наприклад:

班 bān – група, клас / 斑 bān – ляпка, пляма.

I, нарешті, третій тип лексичних омонімів. У ньому слова мають однакове написання, але різне звучання. Приклади таких омонімів:

还 вимовляється як hái – досі та як huán – повертати.

Актуальність цієї теми дослідження пов'язана з тим, що нові потреби у збільшенні лексичного складу мови, що виникають внаслідок розвитку тих чи інших сторін людської діяльності, призводять до зростання кількості омонімів у мові різними засобами. До таких засобів насамперед належить процес омонімії.

Об'єктом даного дослідження є омонімія як спосіб нового словотвору в сучасній китайській мові.

Предметом дослідження є класифікаційні особливості омонімів у сучасній китайській мові.

Мета роботи – простежити поширення та утворення омонімів, а також проаналізувати їх класифікацію та виділити різні типи омонімів. Для досягнення поставленої мети необхідно вирішити кілька завдань:

- a. розглянути існуючу класифікацію омонімів;
- b. вивчити значення омонімів;
- c. розподілити омоніми по лексичних групах, які вони утворюють.

Для виконання вищезазначених завдань були використані такі методи:

- a. суцільної вибірки з тексту;
- b. аналізу словникових дефініцій;
- c. інтерпретаційний.

Структура. Курсова робота складається з вступу, двох розділів, висновків, анотації іноземною мовою та списку використаної літератури (14 джерел). Загальна кількість сторінок – 38.

РОЗДІЛ 1. ЗАГАЛЬНЕ ПОНЯТТЯ ТА ХАРАКТЕРИСТИКИ ОМОНІМІЇ

1.1 Загальні поняття та проблеми омонімії

У наш час китайська мова вважається однією з найбільш омонімічних мов світу. У силу особливостей фонетичної організації мови кількість складів у китайській мові суворо обмежена. Загалом з урахуванням відмінностей у тонових характеристиках у сучасній китайській мові налічується трохи більше 1300 складів. Обмежене число складів призводить до їх високої повторюваності, що є найважливішою причиною наявності у китайській мові великої кількості омонімів (Козоріз, 2011, с.28).

Китайська мова має власну особливість. Фонетичний склад китайської дуже обмежений: у різних діалектах налічується від 420 до 900 звукових комбінацій. Такої малої кількості складів сильно не вистачає для такого розмаїття предметів і явищ, які потребують мовного позначення. Різноманітність звуків досягається за рахунок тонування - вимовляння складу тим чи іншим тоном (їх налічується від 4 до 9 у різних діалектах), який нерозривно пов'язаний зі словом як таким. Таким чином, така фонетична система породжує безліч омонімів у мові.

Багато слів мають не тільки однакову вимову, але й однаковий тон. Найчастіше, зовсім різні поняття однаково звучать і записуються одними і тими самими ієрогліфами. Випадки однакового читання абсолютно різних за значенням ієрогліфів – так само не рідкість у китайській.

Таким чином, з погляду ставлення до усного чи писемного мовлення можна виділити три типи омонімів. Для китайської мови це дуже важливо у зв'язку з його ієрогліфічною писемністю.

Перший тип лексичної омонімії. У ньому слова збігаються за звучанням (включаючи ініціаль, фінал і тон) та написанням, це власне

омоніми. У цьому випадку один і той же ієрогліф записує слова, що однаково звучать. Приклади таких омонімів:

1. 词 cí – слово, мова / 词 cí – літературна форма;
2. 管 guǎn – труба / 管 guǎn – керувати.

Другий тип. У цьому типі слова - омоніми збігаються за формою в мовленні, але пишуться по-різному, тобто збігаються за звучанням, але розрізняються за написанням. Це фонетичні омоніми, або омофони.

Наприклад:

1. 班 bān – група, клас / 斑 bān – ляпка, пляма;
2. 八 bā – вісім / 把 bǎ – викопувати / 笆 bā – огорожа.

І, нарешті, третій тип лексичних омонімів. У ньому слова мають однакове написання, але різне звучання. Приклади таких омонімів:

1. 还 вимовляється як hái – досі і як huán – повертати;
2. 长 вимовляється як cháng – довгий та як zhǎng – зростати (Кірносова, 2010, с.32).

Якщо порівняти китайську мову з українською мовою, то в ній повних омонімів небагато, наприклад, «кран», «ключ», і кількість значень невелика. Але в китайській мові може бути кілька десятків, а то й сотень значень в одного слова. І у цій ситуації звучання не дає інформації про значення. У усній мові зазвичай з контексту зрозуміло, що йдеться, але у листі доводиться вдаватися до символів – ієрогліфів.

Наприклад, склад lǐ, сказаний другим, третім або четвертим тоном, означає відповідно грушу, зливу та плоди каштану. Але ці ієрогліфи різняться за написанням. У фразі 我吃 wǒchī (я їм lǐ) людині, яка не звикла розрізняти тоновані слова, важко зрозуміти на слух, який саме з трьох названих плодів говорить.

Омоніми – це слова, які мають однакове звучання, але різне значення. У цьому під однаковим звучанням слід пам'ятати як ідентичний склад фонем,

але й той самий етимологічний тон. Автори колективної праці «Сучасна китайська мова» пишуть: «Строго кажучи, омонімами є лише слова, які мають однаковий звуковий склад, а також той самий музичний тон. Однак при сприйнятті на слух неважко помилково вважати омонімами слова, що мають різний тон» (Козоріз, 2011, с.25).

Ще одне визначення омонімів дає Н.А. Кірносова: лексичними омонімами називаються слова, що збігаються за звучанням і іноді за написанням, але розрізняються за значенням: 同音词 *tóngyīncí*, 同音异义词 *tóngyīnyìyǔcí* (Кірносова, 2010, с.36).

В.П. Чорнобай дослідив склад і характер омонімів, що увійшли до Фонетичного китайсько-японського словника (Гокуго дзітен, виданий в Токіо в 1972 р.). В результаті дослідження було встановлено, що із 37 000 слів сучасної китайської мови, включених до словника, 5615 є омонімами. Таким чином, омоніми становлять понад 15% усієї лексики словника (Чорнобай, 2008, с. 112).

У китайській мові омонімія притаманна як односкладним, так і двоскладним лексичним одиницям. Однак у кількісному плані перші домінують над другим. При цьому слід на увазі, що омонімія складних одиниць виникає і існує в китайській мові на основі омонімії односкладових одиниць. Більшість лексичних омонімів китайської мови графічно диференційовані. Ті ж із них, які збігаються формою написання, є, власне, омоніми – омографи (Козоріз, 2011, с.33).

Омонімія протилежна синонімії та зближується з полісемією. Полісемія - багатозначність, багатоваріантність, тобто наявність у слова (одиниці мови, терміна) двох і більше значень, історично обумовлених або взаємопов'язаних за змістом та походженням. І омонімія, і полісемія виявляється у тому, що одна звукова одиниця має кілька різних значень. Разом з тим відмінність між полісемією та омонімією полягає в наступному: у разі полісемії всі значення

даного слова утворюють певну систему, відносини між усіма ними усвідомлюються тими, хто говорить. При омонімії значення слів пов'язані між собою. У випадку полісемії різні значення слова мають загальні компоненти, при омонімії немає загальних компонентів, окрім найбільш абстрактних на кшталт «предметності», «дії».

Наприклад, слово 放 fàng має такі основні значення:

- a. 放手 fànghǒu (випустити з рук) – випустити, поставити, покласти;
- b. 把俘虏放了 bàfúlǚfàngle (звільнити полоненого) – відпустити, звільнити;
- c. 放牛 fàngniú (пасти корову) – відпустити, пасти;
- d. 放炮 fàngpào (стріляти з гармати) – випускати, стріляти.

І, наприклад, слово 开 kāi має такі основні значення:

- a. 开门 kāimén (відчиняти двері) – відчиняти;
- b. 开商店 kāishāngdiàn (відкривати магазин) – починати справу;
- c. 开枪 kāiqiāng (стріляти) – починати стрілянину;
- d. 开矿 kāikuàng (видобуток корисних копалин) – розробляти;
- e. 开学 kāixué (відкривати урок) – розпочинати заняття.

Усі перелічені значення мають смисловий зв'язок між собою, тому вони розглядаються як значення одного слова. При цьому різні значення слів стають зрозумілими з контексту. В обох випадках має місце полісемія. Що стосується омонімії, то на противагу цьому значення омонімів не мають жодного смислового зв'язку, одне з іншого не виводиться. У сучасній китайській мові існує чимало слів, що однаково звучать, що мають зовсім різні значення (Кірносова, 2010, с.43).

Проблема омонімії - це не тільки важлива теоретична проблема, пов'язана зі встановленням меж основної одиниці мови - слова, а й також одне з найскладніших питань практичної лексикографії.

Оскільки вплив омонімії поширений практично у всіх мовах світу, оскільки є досить велика кількість літератури, що містить як опис даного явища, так і аналіз, та оцінку в тій чи іншій мові. Але, на жаль, незважаючи на велику кількість робіт, в яких досліджуються найважливіші проблеми омонімії, єдиної думки щодо цього явища немає.

У загальному мовознавстві, як визначає В.П. Чорнобай, в основному виділяються чотири підходи в оцінці самого явища омонімії і відповідно чотири точки зору щодо визначення поняття «омонім». Відповідно до першої точки зору, омоніми – це слова, що мають однакову фонетичну оболонку, але різне значення, незалежно від їхнього графічного написання.

Друга група лінгвістів вважає омонімами слова, у яких при збігу звучання і за відмінності значень має бути обов'язково однакове написання.

Третя група лінгвістів відносить до омонімів слова, що однаково звучать, які мають різне значення і різне написання.

Тому омоніми і поділяються на повні і неповні омоніми, про які йшлося раніше.

В основному використовується поняття, висунуте першою групою лінгвістів, згідно з якою терміном «омонім» позначаються слова, що однаково звучать. Отже, робота виходитиме з наступного визначення: слова з різним значенням, але з однаковим звучанням називаються омонімами (Кіктенко, 2002, с.148). Також існує багато різних точок зору про те, які слова можна вважати омонімами. Китайські мовознавці не мають єдиної думки як щодо самого явища омонімії, так і визначення терміну омонім. Відповідно до однієї точки зору, омонімами в китайській мові є слова, які мають однакове звучання та різне значення, при цьому тон не враховується.

Однак ця точка зору не вважається правомірною, оскільки в китайській мові мінімальною фонетичною величиною, яка має те чи інше значення, тобто функціонувати як слово або частину слова (морфеми), є не окремий звук мови (фонема), а тонований склад - силабема (Кірносова, 2007, с.56).

Оскільки тон у китайській мові є невід'ємною частиною фонетичної оболонки слова або морфеми і грає в китайській мові сенсорозрізнавальну роль, тому що омонімами в китайській мові вважаються ті слова, у яких збігається не тільки звучання, а й тони.

Як відомо, у сучасному китайському ієрогліфічному листі кожен знак – ієрогліф служить лише передачі на листі слова чи значимої мінімальної частини – морфеми. Отже, при вирішенні питання про омонімію до слова в китайській мові, слід підходити як до будь-якої мови, тобто незалежно від факту існування ієрогліфічної писемності.

Звідси висновок, що омоніми в китайській мові можна визначити так: омоніми – це слова, що мають однакове звучання (у тому числі й тон), але різне значення незалежно від ієрогліфічного написання.

При описі явища омонімії і в загальному мовознавстві, і в китайському мовознавстві використовуються терміни «омофон» і «омограф», які також не мають єдиного тлумачення та розуміння. Обидва ці поняття розглядаються або як види омонімів або суміжні з омонімами одиниці.

Омографія також являє собою суміжне явище з омонімією. Так само, існує така точка зору на омографи як на вигляд омонімів, що збігаються в написанні і в вимові, або ж збігаються тільки в графічній формі, але відрізняється за звучанням (Голубовська, 1999, с. 34).

Зрештою, можна дійти висновку, що омографія – це явище, суміжне з омонімією, і має безпосереднє відношення до неї. Так як це досить складне питання: чи є ці обидва значення значеннями одного полісемантичного слова або двох омонімів.

Багато вчених пропонують застосовувати для розмежування омонімів та полісемантичних слів безліч критеріїв, наприклад: різні словотвірні ряди, парадигми, зв'язки з іншими лексичними групами (підбір синонімів та антонімів), синтаксичні зв'язки (дистрибутивний метод), відмінність управління (у дієслів). На думку багатьох лінгвістів, омоніми можна

розмежувати шляхом залучення не лише семантичного критерію, а й ще якогось із зазначених. Тоді омонімію можна вважати «вираженою омонімією». А в тих випадках, коли значення омонімів неможливо розрізнити на жодному рівні, окрім смислового, то омонімію можна вважати «невираженою».

Аналіз омонімії низки мов показує, що з вираженої омонімії існують певні критерії її відокремлення від багатозначного слова. Якщо порівнювати з англійською та німецькою мовами, то у них найважливішим, поряд із семантичним фактором, вважається словотворчий фактор. До цих двох критеріїв в англійській можна віднести критерій диференціації по лінії графічного оформлення однозвучних слів (Чорнобай, 2008, с.58).

У китайській мові той самий звуковий комплекс може відповідати безлічі різних ієрогліфів, один і той же ієрогліф може представляти кілька різних складів, тому в китайській мові особливо багато омофонів і омографів (Кірносова, 2010, с.48).

1.2 Класифікація омонімів

Щоб повніше відобразити особливості омонімів китайської мови, необхідно дати не тільки класифікацію за походженням (етимологічну), але також класифікацію, що показує кількісно - складовий (структурний) склад омонімів. Омоніми класифікуються на: класифікацію за походженням, генетично споріднені омоніми, генетично роз'єднані омоніми, класифікація за складовим складом, односкладові омоніми та двоскладові омоніми (Козоріз, 2011, с.36).

Класифікація за походженням. Залежно від причин, що породжують омонімію лексичних одиниць, можна виділити два етимологічні різновиди омонімів, що існують у китайській мові: генетично споріднені омоніми та омоніми генетично роз'єднані.

Генетично споріднені омоніми. Омоніми цього типу виникають як природний результат семантичного процесу, зумовленого розвитком смислової структури слова. Тому їх іноді називають не випадковими омонімами. Вони етимологічно пов'язані і є між ними генетичні відносини.

Однак, внаслідок повного розмежування колись пов'язаних між собою значень, що знаменувало розпад полісемії, ці слова називаються зараз лексичні омоніми. Чжоу Цзумо визначив такі омонімічні пари, що виникли внаслідок розпаду полісемії:

- 1) 好 hǎo – гарний - 浩 hào – дуже;
- 2) 复 fù – комплект, пара - 夫 fū – помічник;
- 3) 该 gāi – слід – 该 gāi – заборгувати;
- 4) 注 zhù - вливати - 注 zhù - примітка, коментар;
- 5) 刻 kè – гравірувати - 刻 kè – чверть години.

В останньому випадку він вбачає наявність певного предметно - логічного зв'язку між різьбленням по металу і водяним годинником, що являє

собою в давнину мідний посуд. 月 yuè – місяць та 月 yuè – місяць (одиниця часу). На думку Сунь Чансюня, це також два самостійні слова (Козоріз, 2011, с.43).

Як зазначалося раніше, встановлення генетичної спорідненості омонімів пов'язане з чималими труднощами і нерідко вимагає спеціального дослідження – семантичного відокремлення.

Генетично роз'єднані омоніми. Ці омоніми виникають як наслідок нічим не обумовленого збігу звукової оболонки споконвічно різних лексичних одиниць. Тому їх іноді називають випадковими омонімами. Вони етимологічно не пов'язані, генетично роз'єднані. У китайській мові існує безліч слів, що належать до цього різновиду омонімів, але ми обмежимося лише кількома прикладами:

冰 bīng – лід - 兵 bīng – солдат;

吨 dūn – тонна - 蹲 dūn – бугор;

会 huì - збори - 会 huì - вміти;

形式 xíngshì – форма - 形势 xíngshì – ситуація.

Класифікація за складовим складом. У китайській мові з його морфологічної організації істотну роль грає такий структурний чинник, як кількісно – складовий склад лексичних одиниць. Односкладові та двоскладові омоніми, володіючи своїми власними структурними, а також функціонально – стильовими властивостями, утворюють у сфері омонімічної лексики китайської мови два самостійні класи (Паламарчук, 2011, с.114).

Односкладні омоніми. У китайській мові омонімія як одне із семасіологічних явищ виникає і існує переважно у сфері односкладової лексики. Роль односкладів у освіті омонімічних слів дуже велика. Характерною особливістю омонімії в китайській мові є те, що вона створюється в основному на базі односкладів і властива найдовше розмовній лексиці. Основне джерело омонімії односкладових лексичних одиниць – це

фонетичні процеси, що призводять до звукових збігів різних слів. Деяка кількість омонімів виникла в результаті семантичних процесів, пов'язаних з розпадом багатозначних слів, а також словотворчих процесів. Поповнення числа омонімічних односкладів в окремих випадках відбувається за рахунок діалектної та іншомовної лексики (Шевченко, 2011, с. 34).

Односкладні омоніми притаманні переважно розмовному стилю. Вони також зустрічаються у творах літературно – художньої мови. Цей клас омонімів є найбільшим класом, тому показати це явище на прикладах не так вже й складно:

话 huà – слово, мова - 画 huà – картина;

坐 zuò – сидіти - 作 zuò – робити.

Двоскладні омоніми. Цих омонімів значно менше, ніж односкладових. Тим не менш, у чисельному відношенні вони становлять досить значний клас лексичних одиниць китайської мови.

Омоніми – двосклади виникають головним чином в результаті словотворчих процесів. У китайській мові найважливішим способом словотворення і водночас основним джерелом омонімії у сфері двоскладових слів є словоскладання (коренескладання). Омонімія двоскладних лексичних одиниць виникає у результаті використання афіксації, контракції та інших способів словотворення (Козоріз, 2011, с.46).

Двоскладні омоніми зустрічаються переважно у лексиці письмово – книжкових стилів. Також їх багато у термінологічній лексиці. Приклади двоскладових омонімів:

绘画 huìhuà – малювання / 会话 huìhuà – розмова;

树木 shùmù – дерева / 数目 shùmù – число.

В окремих, порівняно поодиноких випадках можна спостерігати в китайській мові таке самобутнє явище, як двоскладові синонімічні омоніми або, інакше кажучи, омонімічні синоніми.

У такому складному явищі як омонімія, існує також така проблема як проблема розмежування омонімів. Оскільки китайська мова є однією з найбільш омонімічних мов світу, проблема розмежування омонімів має для китайської мови неабияке значення, а відтак має створити нездоланні труднощі для переходу на звукобуквене письмо. Однак при дослідженні понад двох тисяч ієрогліфів, що побутують у китайському путунхуа, який ґрунтується на стандартній пекінській вимові, лише понад двісті потребують диференціації при переході на звукобуквене письмо. Це означає, що лексична омонімія не настільки серйозна проблема, щоб погубити реформу китайського письма.

Нині багато хто в Китаї різними шляхами долає зіткнення омонімів. Це підтверджується безліччю прикладів, деякі з них: 初版 chūbǎn - перше видання, замінюють 第一版 dìyībǎn, тому що 初版 перебуває в омонімічних відносинах з 出版 chūbǎn - видавати, друкувати (Шевченко, 2011, с. 57).

1.3 Загальна кількість омонімів, їхня якісна характеристика

Відомо, що щодо ступеня поширення явища омонімії є різні міркування. І, через те, що китайська мова вважається однією з найбільш омонімічних мов у світі, конкретні дослідження кількісного та якісного складу омонімів залишаються актуальними й нині. А також вивчення кількісних характеристик та внутрішньої залежності, що існує між кількісними та якісними характеристиками мовних явищ. (Кіктенко, 2002, с. 132)

Вченими було проведено кількісний аналіз, який проводився у два етапи: на першому – велися підрахунки відповідно до того, як омоніми були подані у словниках; на другому – було проведено аналіз матеріалів словника з інформантами відповідно до теорії граматичної природи слова, що розробляється російськими вченими. У результаті дослідження китайської лексики на базі китайського словника Кураїсі, вченими було встановлено, що з тридцяти семи тисяч слів, наведених у ньому, п'ять із половиною є лексичними омонімами, що становить п'ятнадцять відсотків усієї лексики словника.

Результати дослідження також підтверджують, що китайська мова є найбільш омонімічною мовою, і омонімія переважно поширюється серед односкладових та двоскладових лексичних одиниць. Виникає питання, чим пояснюється наявність такої кількості як односкладових, так і двоскладових омонімів у китайській мові? Тут краще розглянути односкладові та двоскладові омоніми окремо. (Кіктенко, 2002, с. 134)

Існує думка, що омонімія односкладових слів виникла внаслідок певних фонетичних процесів у китайській мові. Наявність великої кількості односкладових омонімів об'єктивно пов'язана з фонетичною організацією мови. Так як у китайській мові півтори тисячі складів і межа слів збігається з кордоном морфеми, а, крім того, фонетична організація мови в китайській мові прямо впливає на появу та існування омонімів серед односкладових

слів. Повторюваність складів при їх обмеженій кількості в мові дуже велика і є однією з найважливіших причин. Тому існування односкладових омонімів впливає як фонетична організація мови, а й морфологічними особливостями китайської мови загалом.

Існування ж двоскладових омонімів пояснюється тим, що омонімія, що поширювалася, серед односкладових слів, послужила в свою чергу поштовхом для переходу від односкладової форми слова до двоскладової форми. Цей процес можна пояснити як розростання значень одного кореня, утворення від нього нових слів, які часто зберігають вихідне значення кореня без зміни, а також спрощення складу слова, що призводить до спрощення складу коренів, що колись звучать по-різному. Все це призводить до захаращення мови величезною кількістю омонімів, невиразних на слух. Це ускладнює усне спілкування і призводить до необхідності переходити на двоскладне слово навіть у тих випадках, коли слово для вираження даного поняття існувало у вигляді односкладу раніше (Кіктенко, 2002, с.156).

Об'єднання односкладів у двосклади різко скорочує число омофонів, і тому двосклад є тим статистичним домінантним кількісним мінімумом, який, як правило, зрозумілий на слух і може функціонувати в ізольованій позиції (Кірносова, 2007, с.83).

Однак дані щодо кількості двоскладових омонімів свідчать про те, що перехід від односкладової форми мови до двоскладової не розв'язав проблему омонімії загалом, але різко скоротив її кількість. У зв'язку з переходом до двоскладової норми в китайській мові відбулися якісні зміни в явищі омонімії. Ця ситуація говорить про те, що омонімія двоскладових слів відрізняється від омонімії односкладових слів. Усі омоніми в китайській мові розбиті на групи, які називаються омогрупи. В одну омогрупу можуть входити від двох і більше омонімів, найбільше число омонімів у групі - 18.

З погляду названих кількісних параметрів, односкладові та багатоскладові омоніми суттєво відрізняються один від одного. Односкладові та двоскладові

омоніми характеризуються неоднаковою кількістю типів омогруп, а також різною кількістю останніх загалом. Як відомо, односкладова лексика сучасної китайської мови неоднорідна. Односкладові елементи сучасної китайської мови розрізняються за ступенем наявності або втрати своєї синтаксичної самостійності. Із цього погляду всі односкладові елементи ділять на кілька груп.

До першої групи відносять односкладові слова, що характеризуються синтаксичною самостійністю в сучасній мові.

До другої групи відносять стародавні односкладові слова, синтаксична свобода яких обмежена якимись умовами, наприклад, рамками стійкого фразеологічного поєднання або рамками однієї чи низки синтаксичних конструкцій. Такі односклади колись володіли повною синтаксичною самостійністю веньянь, (в китайській письмовій мові, що використовувалася в Китаї до початку двадцятого століття), а на даний час вони її втратили. Якщо порівнювати ці слова із сучасними односкладовими словами, які мають синтаксичну свободу, то можна побачити різницю між цими групами. Якщо порівняти, наприклад, слово 话 huà - мова, слова з омонімічним односкладом 画 huà - картина, і якщо їх вжити в дієслівно-об'єктному словосполученні, то виявляється, що обидва односклади поводяться однаково:

- a) 说话 shuōhuà - говорити;
- b) 挂画 guàhuà - вішати картину.

У межах цього типу зв'язку обидва односклади huà - слова - омоніми. Але, виходячи з їхнього вживання в інших синтаксичних конструкціях, стає зрозумілим, що односклад 话 huà - слова - це односкладове слово, тому що воно вільно вживається в усіх припустимих синтаксичних оточеннях, а односклад 画 huà - картина - не можна вважати таким самим словом, тому що воно не може вживатися вільно у всіх припустимих синтаксичних оточеннях.

До третьої групи відносять давні односкладові слова, повністю позбавлені синтаксичної самостійності в сучасній мові, тобто власне морфеми. Ці односклади використовуються як будівельний матеріал для утворення нових слів (Чорнобай, 2008, с. 152).

Проведені вченими аналізи односкладів показали, що односклади, які були дані як слова, не є словами в сучасній китайській мові. Наприклад, односклади 父 fù - батько, 妇 fù - заміжня жінка, 缚 fù - зв'язувати, 复 fù - складний, не є самостійними словами, а існують у сучасній мові як морфеми і не мають самостійного синтаксичного вживання. За рахунок цих морфем і збільшується кількість омонімів. Досить багато омонімічних односкладів у сучасній китайській мові існують тільки на рівні морфем, і повністю втратили свою синтаксичну самостійність.

1.4 Поширеність омонімів серед інших частин мови

Аналіз омонімів з погляду віднесеності їх до різних частин мови неоднаково порушені омонімією. Найбільше число омонімів належать до іменників, практично половина всіх омонімів. Наступні за черговістю йдуть дієслова, потім прикметники, прислівники та займенники.

В іменниках приблизно однаково як односкладових, так і двоскладових, а ось у дієсловах більше односкладів, ніж двоскладів. Усі омоніми діляться на омогрупи: в одній омогрупі можуть бути як слова, що належать до різних частин мови, так і слова, що належать до різних частин мови. Загалом їх понад тисячу, при цьому більша частина з них містить іменники. Двоскладові омоніми утворюють більше омогруп, ніж односкладові (Паламарчук, 2011, с. 153).

Аналіз омонімів з погляду їхньої віднесеності до різних лексичних стилів показує, що значна частина омонімів належить до розмовної лексики, приблизно однакова кількість омонімів - до лексики, яка використовується на радіо, телебаченні, у виступах перед народом, та до лексики класичних творів, яка часто вживається в розмовній мові, а також до лексики художньої літератури.

Лексика китайської мови є найбільш рухливою частиною мови, і за тридцять років у ній відбуваються зміни. Однією з тенденцій останніх десятиліть у лексиці китайської мови є ускладнення структури китайського слова.

Висновок до розділу 1

Отже, ознайомившись із загальними відомостями про омонімію в китайській мові, ми виділили низку рис, які відрізняють це явище в рамках даної мови від аналогічного у інших мовах. По-перше, термін «омонімія» стосовно китайської мови дещо узагальнюючий, оскільки більша частина омонімічних морфем чітко розрізняються на письмі в силу традиційної ієрогліфічної системи запису слів; більш поширеним для даної мови є скоріш існування омофонів. З цієї причини нескладно визначити, що омонімія у значно більшій мірі зачіпає сферу усного мовлення, ніж писемну мову. Через особливості фонетичної організації мови та морфологічно значущого складоподілу у ній у китайській мові також присутня чітка різниця між якісним та кількісним складом односкладових та двоскладових омонімів.

Для китайської мови, зокрема, також не є властивим існування омоформ, оскільки вона є ізолятивною мовою, а не флективною. Також специфічним для китайської мови є явище енантіосемії, яке пов'язане із довгою історією розвитку китайської мови та впливу на її лексику її численних діалектів.

Звичайно, китайська мова має й певні спільні для усіх мов риси даного мовного явища, але в силу діаметрально різних культурно-історичних формацій, різних особливостей психіки та мислення Сходу та Заходу, китайська мова також безумовно має численні характерні лише для неї ознаки лексики та граматики, та зокрема явища омонімії.

РОЗДІЛ 2. ДЖЕРЕЛА ВИНЕКНЕННЯ ОМОНІМІЇ В КИТАЙСЬКІЙ МОВІ

2.1 Фонетичні процеси

Безумовним джерелом, або причиною існування омонімії в китайській мові, є особлива фонетична організація китайської мови, бо китайська мова має в своєму розпорядженні обмежену кількість складів, що звучать по-різному, а також ті фонетичні процеси, що зумовлюють таку звукову організацію китайської мови (Чорнобай, 2008, с.178).

Як вважають, омонімія в китайській мові виникла в результаті різних фонетичних процесів. Фонетичний розвиток китайської мови з глибокої давнини до наших днів ішов шляхом спрощення, нівелювання та скорочення. Китайська мова, яка колись, незважаючи на моносилабізм, володіла великим розмаїттям різноманітних складів із багатим лексичним складом, упродовж тривалого вжитку, внаслідок процесів спрощення, асиміляції, вона перетворилася на фонетично бідну мову.

Процес утворення омонімів унаслідок фонетичних змін спостерігається впродовж усього історичного розвитку китайської мови. усі численні фонетичні процеси, унаслідок яких спрощувалася структура слова та виникали омоніми, поділяються на три групи:

- a) зміна системи фіналів;
- b) зміна складу ініціалів;
- c) зміна або спрощення тонів.

Система тонів також неодноразово зазнавала змін протягом історії розвитку китайської мови. Наприклад, у докласичній китайській мові налічувалося два тони: рівний і висхідний. Зараз у сучасній літературній китайській мові налічується чотири тони. Сучасний стан китайської мови характеризується тим, що за допомогою вкрай обмеженої кількості складів,

що звучать по-різному китайська мова повинна виражати таку саму кількість елементарних смислів, як будь-яка розвинена мова, яка володіє набагато більшим звуковим розмаїттям (Шевченко, 2011, с. 96).

Практично це виявляється в тому, що з однією й тією самою звуковою оболонкою пов'язана велика кількість різноманітних значень, які можуть бути пов'язані між собою, утворюючи полісемію односкладового слова або морфеми, або не можуть бути пов'язані між собою, утворюючи омонімічні одиниці.

2.2 Вплив розпаду полісемії на утворення омонімії

До джерел омонімії також слід віднести розпад полісемії багатозначних слів, що відбувається у специфічній фонетичній організації звукового складу китайської мови та веде до утворення омонімії (Чирко, 1997, с. 56).

Чи є два значення значеннями одного полісемантичного ряду, чи вони належать двом омонімам, досить складно визначити. Тому є деякі критерії, запропоновані вченими, для розмежування омонімів і полісемантичних слів.

Перший критерій, це той, у якому вважається, що всі ті полісемантичні слова, у яких проти різних значень стоять різні позначки частин мови, розглядаються як два слова - омоніми.

Другий критерій розмежування омонімів визначає, що низка полісемантичних слів, які мають різні значення, забезпечені позначкою однієї частини мови. Слід зазначити, що навіть виявлені критерії не дають змоги точно визначити питому вагу семантичних процесів в утворенні омонімії в китайській мові. Хоча, тим не менш, вони трохи дають уявлення про розмежування полісемії та омонімії.

2.3 Лексика давньокитайської мови та запозичення

Деякі китайські вчені називають джерелами омонімії стародавні односкладові слова. Ці слова в сучасній китайській мові значною мірою використовуються як складні та похідні слова, тобто морфемі. Тому вони, насамперед, збільшують омонімію морфем. Причина, через яку стародавні односкладові слова збільшують кількість омонімів, є тими самими фонетичними процесами, що призвели до руйнації складного складу слова та обмеженої кількості складів, що звучать по-різному у сучасній мові. Тому давні односкладові слова не самі по собі є джерелом омонімії, а є джерелом тому, що їхні звукові оболонки - склади піддавалися дії відповідних фонетичних процесів (Паламарчук, 2011, с. 212).

Омонімію серед морфем і серед слів збільшують не тільки стародавні слова, що повністю втратили здатність до самостійного синтаксичного вживання, а й такі стародавні слова, що володіють відносною свободою в сучасній мові. Таким односкладам у китайській мові відповідають двоскладові синоніми, вживання яких не має жодних обмежень у мові. Наприклад, 眼睛 yǎnjīng - очі, у сучасній мові слово давньокитайської мови 眼 yǎn зберігається в тому самому значенні.

Вживання подібних односкладових слів давньокитайської мови в сучасній мові збільшує число омонімів, а також завдяки подібним односкладам у словнику збільшується число омонімів в омогрупах. Наприклад:

- a) 手 shǒu - рука (вільне вживання);
- b) 首 shǒu - голова, лідер (пов'язане вживання);
- c) 瓦 wǎ - крити черепицею (пов'язане вживання);
- d) 袜 wà - шкарпетки (вільне вживання).

Діалектна лексика може слугувати і бути джерелом омонімії в сучасній літературній китайській мові. Вона являє собою свого роду запозичення з діалектів у національну мову. Хоча за рахунок цього джерела йде лише незначне поповнення омонімів. Діалектизм як джерело омонімії трапляється дуже рідко, і він представлений здебільшого односкладовими омонімами, їхні приклади:

棒 bàng – сильний (діалектизм);

棒 bàng – кийок;

磅 bàng – ваги.

У китайській мові роль іноземних запозичень не настільки велика, як діалектизми. Тому що, по-перше, сама кількість фонетичних запозичень у китайській мові вкрай обмежена. По-друге, фонетичні запозичення, які все ж таки потрапляють до китайської мови, зазвичай багатоскладові й рідко мають омоніми серед власне китайських слів. У китайській мові запозичення, що слугують джерелом омонімії, як правило, позначають міри ваги, довжини, грошові одиниці (Чорнобай, 2008, с.192).

2.4 Поповнення омонімії шляхом словотворчих процесів

Словотворчі процеси в китайській мові здебільшого розглядаються як джерела поповнення омонімії. До словотворчих процесів у китайській мові належать: словоскладання, афіксація, конверсія та процес скорочення. Щоб розібратися в цих словотворчих процесах, ми розглянемо кожен окремо (Шевченко, 2011, с. 105).

Словоскладання. Цей процес є одним із найпродуктивніших способів словотворення в китайській мові. Саме виникнення словоскладання в китайській мові пояснюють потребами усунення односкладової омонімії в давньокитайській лексиці. Також процес словоскладання використовувався як шлях подолання омонімії. І це справді так, бо підтверджується прикладами: 妇 fù - заміжня жінка, у мові відповідає сімнадцяти ієрогліфам, а двоскладовому 妇女 fùnǚ у тому самому значенні омоніма немає. Але, тим не менш, цей процес, що виник як процес омонімії, став також її продуктивним джерелом, оскільки в словотворенні беруть участь омонімічні односклади (Кірнсова, 2010, с.51).

Словотворення шляхом словоскладання веде до утворення нових фонетичних оболонок, тим самим долає масову омонімію слів і морфем. Словоскладання є також джерелом омонімії, оскільки воно відбувається на базі високоомонімічних односкладових морфем і слів. Оскільки ж омонімія односкладових слів є наслідком певних фонетичних процесів і певної організації складів, сама ця фонетична організація та процеси проявляють себе на рівні складних слів, що виникли в результаті словоскладання. Омонімія складних одиниць завжди базується на основі односкладових слів, тому фонетичні процеси, які відіграли неабияку роль в утворенні односкладових омонімів, є непрямим джерелом появи двоскладових омонімів.

Наступний словотворчий процес - афіксація, що відбувається за рахунок приєднання до омонімічних односкладів одних і тих самих афіксів, напівафіксів, суфіксів і напівсуфіксів. Значну масу омонімів, утворених цим шляхом, складають слова із суфіксом 子 zǐ. Наприклад:

节子 jiézi – коліно;

疖子 jiézi – нарив;

孑子 jiézi – убогий.

Також до словотворчих суфіксів і напівсуфіксів можна віднести 头 tóu, 心 xīn, 性 xìng, 们 men, 机 jī тощо.

Процеси афіксації так само, як і процес словоскладання, не змогли повністю подолати омонімію в китайській мові, оскільки омонімія похідних слів базується на спільних службових морфемах. Афіксація сама по собі джерелом омонімії не є, бо вона відбувається на базі високоомонімічних односкладових слів і морфем.

І останній процес словотворення омонімії в китайській мові є скорочення слів. Загалом, цей процес є малопродуктивним, тому його можна й пояснити лише прикладами:

1) 互助 hùzhù - взаємодопомога - скорочення від 互相帮助 hùxiāngbāngzhù;

2) 外部 wàibù - міністерство закордонних справ - скорочення від 外交部 wàijiāobù.

Загалом, основним і справжнім джерелом омонімії в мові є фонетична організація китайської мови та фонетичні процеси, що призвели до цієї організації. Особливості звукової організації китайської мови лежать в основі майже всіх розглянутих чинників, які зазвичай розглядаються як окремі джерела омонімії (Козоріз, 2011, с.56).

2.5 Конверсійні омоніми

У китайській мові, поряд зі словами, у яких відзначається кілька значень у рамках однієї частини мови, можна виділити групу слів, що мають два або більше функціональних значень. Ця група слів розпадається на дві підгрупи. В одній слова, здатні виконувати в мові дві або більше функції, у другій, слова, які виступають і як знаменні, і як службові. Такого типу слова розглядають інколи як полівалентні слова, але частіше як конверсійні омоніми, утворені в результаті словотворчого процесу - конверсії. Конверсійний процес також є джерелом омонімії. І хоча такі слова визначають як омоніми, конверсія розглядається як джерело появи омонімів (Чорнобай, 2008, с. 214).

Багато лінгвістів, які досліджували такі слова, вважають такі одиниці одним словом, наділеними функціями різних частин мови, а інші вважають їх омонімами, а також поліваріантними (Кіктенко, 2002, с.171).

Існує також думка, що подібні одиниці вважаються не одним словом, а двома словами - омонімами, але це стосується, здебільшого, іменників і дієслів, в інших же частинах мови ці одиниці виступають як конверсійні омоніми. Так, якщо слова, зазначені в словнику як іменник або дієслово, можна сказати, що вони є конверсійними омонімами, тому, що ці слова володіють ясно вираженими системами форм і системою формальних синтаксичних ознак (Голубовська, 1999, с. 52).

У лінгвістичній літературі заведено виділяти різні типи, або класи конверсійних омонімів, основні з них:

1. дієслово - іменник:

赏 shǎng - нагороджувати / 赏 shǎng – нагорода;

盖 gài - закривати / 盖 gài - кришка;

2. іменник - дієслово:

耙 pá - борона / 耙 pá - боронити;

3. прикметник - дієслово:

软 ruǎn - м'який / 软 ruǎn - обм'якнути;

稳 wěn - міцний / 稳 wěn - зміцнити;

4. іменник - прикметник:

巧 qiǎo - вправність / 巧 qiǎo - спритний;

5. прикметник - прислівник:

清晰 qīngxī - виразний / 清晰 qīngxī - вочевидь;

6. дієслово - прислівник:

断 duàn - вирішити / 断 duàn - виразно;

7. іменник - прислівник:

底下 dǐxia - низ / 底下 dǐxia - зрештою;

8. дієслово - прийменник:

往 wǎng - прямувати / 往 wǎng - до, в;

9. дієслово - сполучник:

如 rú - бути схожим / 如 rú - якби;

10. прислівник - союз:

尽管 jǐnguǎn - щосили / 尽管 jǐnguǎn - незважаючи на.

Найбільшою продуктивністю конверсійних омонімів, утворених знаменниковими словами, то найбільшою продуктивністю вирізняється тип "дієслово - іменник", тому що він містить майже половину всіх конверсійних омонімів, які належать до знаменникових частин мови. Дієслово в такій конструкції виступає як вихідна одиниця. Решта типів не є настільки продуктивними, але, тим не менш, теж є невід'ємними складовими джерел омонімії.

Висновок до розділу 2

На підставі вивченого матеріалу можна зробити висновки, що омонімія досить складний процес, особливо для китайської мови. Омнімія в сучасній китайській мові є, найімовірніше, проблемою мови, ніж головним словотвірним процесом, тому що велика кількість омонімів призводить до незрозуміння усного або письмового мовлення і труднощів перекладу.

Ми розглянули омоніми як слова, які повністю або частково збігаються за звучанням, написанням і значенням. Зрештою, у процесі аналізу явища омонімії з'ясувалося, що омонімами є тільки слова, що мають однаковий звуковий склад, а також один і той самий музичний тон.

Також ми виокремили кілька типів омонімів, а саме три: у першому слова збігаються за звучанням і написанням, у другому збігаються за формою в усному мовленні, але пишуться по-різному, і в третьому слова мають однакове написання, але різне звучання.

Усі омоніми, як ми з'ясували, класифікуються на: класифікацію за походженням, генетично споріднені омоніми, генетично роз'єднані омоніми, класифікацію за складовим складом, односкладові омоніми та двоскладові омоніми.

Результати дослідження також підтверджують, що китайська мова є найбільш омонімічною мовою, і омонімія здебільшого поширюється серед односкладових і двоскладових лексичних одиниць.

Також ми досліджували кількість омонімів у китайській мові на базі китайського словника Кураїсі, і підтвердили, що з тридцяти семи тисяч слів, наведених у ньому, п'ять із половиною є лексичними омонімами, що становить п'ятнадцять відсотків усієї лексики словника.

Після аналізу омонімів з погляду віднесеності, ми з'ясували, що їхні до різних частин мови неоднаково зачеплені омонімією. Найбільше число омонімів належать до іменників, практично половина всіх омонімів. Наступні

за черговістю йдуть дієслова, потім прикметники, прислівники та займенники.

Щодо джерел омонімії завжди виникали великі розбіжності. Зрештою, у розглянутих роботах було виокремлено кілька джерел омонімії або, інакше кажучи, причин, що породжують омоніми в китайській мові. Омоніми виникають у результаті фонетичних, семантичних і словотворчих процесів, а також унаслідок проникнення в путунхуа іншомовних запозичень і діалектної лексики. До словотворчого процесу також входять словоскладання, афіксація, конверсія та процес скорочення.

ВИСНОВКИ

Загалом, омонімія - це найскладніше питання в практичній лексикографії, а також доволі складний процес, довкола якого точаться різноманітні суперечки та забобони, що стосуються не лише самого визначення поняття "омонім", а й чим цей процес є, чим утворюється, а також які функції омонімія виконує. Одні лінгвісти вважають, що утворення омонімів - це збагачення словникового запасу мови, інші мають щодо цього питання більш критичну точку зору або, іншими словами, вважають явище омонімії "смертельною раною мови".

Стосовно лексичної омонімії склалися 3 точки зору:

- згідно з першою, найбільш ранньою, визнаються тільки етимологічні (гетерогенні) омоніми, що виникли в результаті випадкового збігу звукових комплексів.

- згідно з іншою - у лексичної омонімії два вихідних джерела:

1) фонетична конвергентна еволюція різних слів або форм (включно із запозиченнями)

2) семантична дивергентна еволюція одного слова.

- а згідно з третьою - можливе утворення омонімів унаслідок словотворчих процесів.

Також лінгвісти так і не змогли зійтися в одній думці, тому існує кілька точок зору з питання визначення поняття "омонім".

Згідно з першою точкою зору, омоніми - це слова, що мають однакову фонетичну оболонку, але різне значення, незалежно від їхнього графічного написання.

Друга група лінгвістів вважає омонімами слова, у яких за збігу звучання і за відмінності значень має бути обов'язково однакове написання.

Третя група лінгвістів відносить до омонімів слова з однаковим звучанням, які мають різне значення і різне написання.

Тому омоніми й підрозділяються на повні та неповні омоніми, про які йшлося раніше.

Дослідження засвідчили, що найчисельніша група - перша, власне омоніми, де однакове звучання та написання, а найменш чисельна - третя, омофони, де однакове звучання, але різне написання. Однак, у третій статті було виявлено, що найчисленнішою групою є третій вид омонімів - омографи. Детальний аналіз класифікації омонімів і причин їхньої віднесеності до різних груп показав, що перша група - омоніми - пролабує над рештою двох груп у першій і другій статті. А в третій статті пролабує третя група - омографи. Це можна пояснити тим, що китайська мова є досить "супною" мовою, бо в ній існує безліч однакових лексичних одиниць, а тому дві, абсолютно однакові як за вимовою, так і за написанням, слова можуть мати багато абсолютно різних значень. Цей факт у жодному разі не можна плутати з полісемією, тому що полісемія, або багатозначність, - це явище, де всі значення даного слова утворюють певну систему, стосунки між усіма ними усвідомлюють мовці. Тим самим можна пояснити пролабування омографів у третій статті, з єдиною різницею в тому, що вимовляються ієрогліфи, які однаково пишуться, по-різному.

Проведена класифікація і подальші дослідження та аналіз даних статей показали, що головною особливістю омонімії є її широке розповсюдження та розрізненість, що є більше проблемою для мови, аніж її перевагою, адже створює складнощі в розумінні та перекладі, а також є особливістю мови та невід'ємною її частиною.

Мету в ході дослідження досягнуто, поставлені завдання вирішено.

АНОТАЦІЯ ІНОЗЕМНОЮ МОВОЮ

同义词问题是一个与建立语言基本单位--词的边界有关的重要理论问题，也是实际词典学中最困难的问题之一。同义词是一个在逻辑学、逻辑语义学和符号学中起重要作用的概念。它是具有不同含义的词（以及一般的符号、符号和短语的组合）的图形和/或语音重合。

术语 "同音异义词" 是指具有相同的音壳，包括词源音，和/或相同的拼写，但含义不同的词。在词的形式上声音相同的词被称为词性同义词。词汇同形异义词包括具有不同含义的词，无论它们是属于相同还是不同的语篇。

在回顾了关于汉语同音异义词的一般信息后，我们发现了一些特征，这些特征将这种语言中的现象与其他语言中的类似现象区分开来。首先，"同音异义" 这个词对于汉语来说有些笼统，因为由于传统的象形文字书写系统，大多数同音词在书面上是可以明确区分的，而且同音词的存在在这种语言中更为普遍。由于这个原因，很容易确定同音异义词对口头语言领域的影响要比书面语言大得多。由于该语言语音组织的特殊性和其中的形态学意义上的音节分布，汉语中的单音节和双音节同音异义词在质量和数量上的构成也有明显区别。

特别是中文，也没有同音字的特点，因为它是一种孤立的语言，而不是一种转折性的语言。汉语特有的现象还有对偶现象，这与汉语发展的悠久历史和众多方言对其词汇的影响有关。

当然，汉语也有这种所有语言都有的语言现象的某些特点，但由于截然不同的文化和历史形成，东西方心理和思维的不同特点，汉语也肯定有许多词汇和语法的特点，特别是同音异义现象。

在分析了汉语同音异义词的各种来源及其方面后，我们能够确定，首先，单音节词条的同音异义词与双音节词条的同音异义词相比，其来源更加多样。

后者的来源只有两个过程，而单音节词条的同义词则提到了六个过程。其次，通过比较不同来源对汉语同音词形成的影响程度，我们得出结论：语言的语音组织和语音现象在这一现象的出现中发挥了最大的作用。除了直接影响外，它们也是其他一些来源的根源，如词的多义性或词的形成过程的崩溃。某些语音过程对同音异义现象有双重影响：在不同的语言情况下，它们可以增加其程度或减少其程度。毫无疑问，随着语言的发展，上述所有现象的性质都发生了变化，所以研究这种现象的来源主要是研究语言的非同步性，特别是汉语，因为现代语言的任何语言现象的历史都会深入到造成这种现象的母语过程中。

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Кірносова Н.А. (2007) Практична грамати́ка китайської мови : навч. посіб. / Н. А. Кірносова – К. : ВПЦ "Київський університет", - 116 с.
2. Козоріз О.П. (2011) Практична грамати́ка сучасної китайської мови : навч. посіб. / О. П. Козоріз. – К. : ВПЦ "Київський університет", - 76 с.
3. Кіктенко В.О. (2002) Нарис з історії українського китаєзнавства. XVIII перша половина XX ст.: дослідження, матеріали, документи / Віктор Олексійович Кіктенко [за ред. О. Д.Огнєвої]. – К., - 194 с.
4. Кірносова Н.А. (2010) Практична фонетика китайської мови : навч. посіб. / Н. А. Кірносова. – К. : НАККіМ, - 95 с.
5. Голубовська І.О. (1999) Китайська мова для початківців / І. О. Голубовська, Ян.Сільва. – К. : Знання, - 68 с.
6. Чирко І.К. (1997) Китайська мова / І. К. Чирко. – К. : ВПЦ "Київський університет", - 92 с.
7. Чорнобай В.П. (2008) Китайська мова : підручник для вищих навч. закладів. Початковий курс / В. П. Чорнобай, О. С. Лосєв – К. : Знання, - 238 с.
8. Шевченко О.М. (2011) Основи ділової комунікації: китайська мова (вищий рівень) : навч. посіб. / О. М. Шевченко. – Житомир : Вид-во ЖДУ ім. І. Франка, - 120 с.
9. Паламарчук О.Л. (2011) Українсько-китайський словник лінгвістичної термінології / О. Л. Паламарчук, Г. П. Стрельчук, Н. С. Ісаєва, Н. А. Кірносова, М. В. Шевченко. – К. : ВПЦ "Київський університет", – 383 с.
10. 汉俄词典 (1992) [Текст] – 商务印书馆出版. 北京.
11. 新华词典 (1994) [Текст] – 商务印书馆出版. 北京.
12. 俄汉大词典 (1993) [Текст] – 商务印书馆出版. 北京.

- 13.Словник сучасної китайської мови (ССКЯ) (1997) [Текст]. - Виправлене видання/ Відділ редагування словника НДІ Лінгвістики Китайської академії соціальних наук. - Пекін.
14. 精选俄汉汉俄词典(1994) [Текст] – 俄语出版社写商务印书馆. 北京.